

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/512/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1014893845
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kuchtová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1014893845.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Kuchtovej a členov senátu JUDr. Martina Murgaša a JUDr. Branislava Krála, v právnej veci navrhovateľa L. Q., V.. XX. X. XXXX, P. L. O. Š. XXX, O. Š., zast. Advokátskou kanceláriou FUTEJ & Partners, s. r. o., IČO: 35955341 so sídlom Bratislava, Radlinského 2, konajúcej prostredníctvom JUDr. Daniela Futeja, CSc., konateľa a advokáta proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Národnou bankou Slovenska, so sídlom v Bratislave, Imricha Karvaša, v konaní o náhradu škody vo výške 22.433,10 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I v Bratislave, zo dňa 26. februára 2014, č. k. 25C/208/2014-178 a proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I v Bratislave, zo dňa 29. 4. 2014, č. k. 25C/208/2011-199, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I v Bratislave zo dňa 26. februára 2014, č. k. 25C/208/2011-178, v napadnutej časti, p o t v r d z u j e.

Uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 29. 4. 2014, č. k. 25C/208/2011-199 p o t v r d z u j e.

Odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudok súd prvého stupňa rozhodol, že nepožiada Súdny dvor Európskej únie o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol. Zároveň súd prvého stupňa návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol. O trovách prvostupňového konania rozhodol tak, že odporcovi ich náhradu nepriznal.

Navrhovateľ sa svojim návrhom na súde prvého stupňa domáhal voči odporcovi zaplata sumy 22.433,10 eur s príslušenstvom titulom náhrady škody, spôsobenej nesprávnym úradným postupom odporcu, podľa § 9 zákona číslo 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, (ďalej len zákon č. 514/2003 Z. z.). Uviedol, že ako člen družstva zložil finančné prostriedky do družstva Podielové družstvo slovenské investície (ďalej len „družstvo“), ktoré na základe verejnej ponuky majetkových hodnôt v rámci Prospektu investície schváleného V. P. T. (ďalej len „V.“), zhromažďovalo finančné prostriedky od svojich členov a zabezpečovalo ich zjednocovanie podľa zákona číslo 566/2001 Z. z. o cenných papieroch investičných službách, a to prostredníctvom spoločnosti CAPITAL INVEST, o. c. p., a. s., (ďalej len Obchodník s cennými papiermi), s ktorým družstvo uzatvorilo zmluvu s názvom Zmluva o správe portfólia cenných papierov, ktorá následne bola menená a doplňovaná. Navrhovateľ zároveň uviedol, že miera zhodnotenia peňažných prostriedkov, ktoré vložil do družstva, mala byť v súlade s Prospektom investície vo výške 8 %. Navrhovateľ tvrdil, že konaním obchodníka s cennými papiermi, v spojení s jeho činnosťou pre družstvo, mu vznikla škoda, nakoľko sa majetok

navrhovateľa zmenšil o sumu do družstva vložených a nevrátených finančných prostriedkov, pričom za vznik tejto škody zodpovedal odporca, v dôsledku nesprávneho úradného postupu pri výkone dohľadu nad činnosťou obchodníka s cennými papiermi pri činnosti pre družstvo podľa zmluvy, keď V. neurobila riadne a včas úkony potrebné na nápravu nedostatkov, pričom z charakteru porušení musela vedieť, že nedostatky v činnosti obchodníka s cennými papiermi zasahujú do práv družstva vo vzťahu k jeho záväzkom voči členom, ktorí mu zverili prostriedky na ich zhodnotenie. Za nesprávny považoval navrhovateľ ten úradný postup odporcu pri ktorom: 1/ nevykonal potrebné opatrenia na zabránenie vzniku škody družstvu na majetku, ktorý bol tvorený prostriedkami jeho členov, 2/ neupozornil družstvo na možné riziká spolupráce s obchodníkom s cennými papiermi, 3/ zbytočnými priehrami, resp. svojou nečinnosťou spôsobil, že tak voči družstvu, ako aj voči obchodníkovi s cennými papiermi, neprijal vhodné opatrenia na zabezpečenie, aby tieto subjekty nemohli so svojím majetkom nakladať inak, než za účelom uspokojenia pohľadávky navrhovateľa a 4/ odporca nereagoval na list družstva zo dňa 24.6.2010, ktorým dalo podnet na vyhlásenia obchodníka s cennými papiermi za neschopného plniť záväzky voči klientom.

Súd prvého stupňa vec právne posúdil s poukazom na zákon číslo 514/2003 Z. z. (§ 3 ods. 1 a 2, § 9 ods. 1 prvá a druhá veta pred bodkočiarkou) a § 15 ods. 1, § 17 ods. 1 vyššie citovaného zákona.

Uviedol, že zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 514/2003 Z. z., patrí k forme objektívnej zodpovednosti štátu, t. j. ide o zodpovednosť bez ohľadu na zavinenie. Štát zodpovedá za škodu za súčasného splnenia troch podmienok. Týmito podmienkami sú: 1/ existencia majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, 2/ nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci a 3/ príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Nepreukázanie čo len jedného z uvedených predpokladov, má za následok zamietnutie celého návrhu, keďže, ako bolo uvedené, predpoklady zodpovednosti pod bodmi 1/, 2/ a 3/ musia byť naplnené súčasne.

Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že navrhovateľ sa stal členom Družstva PODIELOVÉ DRUŽSTVO SLOVENSKÉ INVESTÍCIE, vystupoval pod poradovým číslom člena 10304. Navrhovateľ požiadal Družstvo žiadosťou zo dňa 17. 09. 2010 o zrušenie členského podielu a výplatu vyrovnacieho podielu v sume 1.084,88 eur; jeho členstvo v Družstve zaniklo v súlade s článkom 16 ods. 3 Stanov Družstva. Družstvo navrhovateľovi vystavilo dňa 12. 12. 2009 zmenku č. 2480, znejúcu na sumu 20.911,65 eur a dňa 06. 12. 2010 zmenku na videnie č. 3150, znejúcu na sumu 1.084,84 eur.

Z vykonaného dokazovania ďalej vyplynulo, že uznesením Okresného súdu Bratislava I, zo dňa 11. 04. 2011, sp. zn. 3K 95/2010, bol na majetok Družstva, ako úpadcu, vyhlásený konkurz, do funkcie správcu bol ustanovený R. R. K. a veritelia Družstva boli vyzvaní na prihlásenie pohľadávok v lehote 45 dní odo dňa vyhlásenia konkurzu. Navrhovateľ si formou prihlášky prihlásil voči Družstvu pohľadávku v celkovej sume 22.433,10 eur, ktorá bola správcom konkurznej podstaty uznaná v časti 21.348,22 eur, vo zvyšnej časti bola popretá a navrhovateľ sa obrátil na súd incidenčnou žalobou na určenie oprávnenosti jeho pohľadávky, konanie je vedené na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 3Cbi/128/2011 a 4Cbi/34/2011, a nie je právoplatne skončené.

Súd bol toho názoru, že v tomto štádiu konania navrhovateľ nepreukázal vznik škody.

Podľa ustálenej súdnej judikatúry (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Cz/110/84, publikovaného vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod č. 4/87, ktoré je vzhľadom na závery rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31. 05. 2006, sp. zn. 4Cdo/199/2005, naďalej aplikovateľné, ako aj rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 25Cdo/1404/2004) platí, že nárok na náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb., ako aj zákona č. 514/2003 Z. z. môže byť v občianskom súdnom konaní úspešne uplatnený voči štátu až vtedy, ak nemožno dosiahnuť uspokojenie pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi iným titulom, napr. titulom vydania bezdôvodného obohatenia voči tomu, kto tento prospech získal a je povinný ho vydať. Preto, ak má navrhovateľ pohľadávku voči subjektu, ktorý ju získal ako prospech a má povinnosť tento prospech vydať, resp. kým nepreukázal bezúspešné domáhanie sa úhrady pohľadávky voči dlžníkovi, nie je daný základný predpoklad zodpovednosti štátu, či už podľa zákona č. 58/1969 Zb. alebo zákona č. 514/2003 Z. z., a tým ani predpoklad existencie škody.

Súd prvého stupňa mal za to, že navrhovateľ sa musí domáhať prioritne zaplataenia svojej pohľadávky v podobe vystavených zmeniek a súvisiaceho zákonného úroku voči Družstvu, nakoľko Družstvo je vo vzťahu k nemu v pozícii dlžníka/povinného, resp. osoby, ktorá je povinná navrhovateľovi vydať získaný prospech v podobe vyplatenia zmenky. Navrhovateľ si síce uplatnil formou prihlášky v konkurze vyhlásenom na majetok Družstva pohľadávku voči Družstvu, avšak v čase rozhodovania súdu (ktorý čas je rozhodujúci pre posúdenie veci v zmysle § 154 O. s. p.) nepreukázal bezúspešnosť uplatňovania svojich práv voči Družstvu. Súd udáva, že časť pohľadávky navrhovateľa uplatnenej formou prihlášky v konkurze vyhlásenom na majetok Družstva, bola správcom konkurznej podstaty uznaná a zvyšná jej časť je predmetom konania Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 3Cbi/128/2011, resp. 4Cbi/34/2011 (konanie o incidenčnej žalobe voči správcovi konkurznej podstaty úpadcu - pozn. súdu). Zároveň, z vyjadrenia správcu konkurznej podstaty úpadcu - Družstva zo dňa 27. 12. 2013 vyplýva, že konkurzné konanie nie je právoplatne skončené, keď je vedených približne 200 súdnych konaní, z ktorých väčšina je tvorená uplatnenými nárokmi z odporovateľných úkonov vykonaných pred vyhlásením konkurzu, ktorými boli niektorí veritelia úpadcu uspokojení na úkor ostatných, ďalšie nároky sú tie, ktoré si úpadca uplatňuje voči SR - V. P. T., SR - Garančnému fondu investícií, voči poisťovni AIG Europe, členom predstavenstva Družstva, obchodníkovi s cennými papiermi, a okrem toho, vedie i konania za účelom prinávratenia majetkového vplyvu úpadcu nad majetkom, ktorý bol spolufinancovaný z prostriedkov úpadcu a ktorý bol v čase pred vyhlásením konkurzu zo sféry jeho vplyvu odstránený podozrivými úkonmi. Je teda zrejmé, že toho času nie je možné ustáliť majetok úpadcu - Družstva, s ktorým bol navrhovateľ v záväzkovom vzťahu a z ktorého majetku by mala byť uspokojená jeho pohľadávka uplatňovaná i v prebiehajúcom konaní titulom náhrady škody za nesprávny úradný postup. Z tohto dôvodu nemohol súd v rozhodnom čase (§ 154 O. s. p.) ustáliť, či a najmä v akej výške vznikla navrhovateľovi škoda, ktoré okolnosti sú rozhodné aj pre plynutie premičacej doby na uplatnenie nároku na náhradu škody voči štátu (§ 19 zákona č. 514/2003 Z. z.). Ak teda neexistuje škoda v dobe rozhodovania súdu o uplatnenom nároku navrhovateľa na jeho náhradu, nárok bol uplatnený predčasne.

Súd na tomto mieste doplnil, že pokiaľ sa navrhovateľ v stanovisku zo dňa 11. 06. 2013, v súvislosti s existenciou vzniku škody odvolával na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 29Cdo/4968/2009, nemožno ho na daný prípad aplikovať, a to práve z dôvodu, že so zreteľom i na vyjadrenie správcu konkurznej podstaty Družstva (úpadcu), je zrejmé, že konkurzné konanie nie je doposiaľ ukončené a vzhľadom na jeho stav nemožno jednoznačne konštatovať vylúčenie možnosti uspokojenia pohľadávky navrhovateľa ako prípadného veriteľa v rozsahu, v ktorom sa v prebiehajúcom konaní domáha náhrady škody.

I napriek tomu, že navrhovateľ nepreukázal existenciu škody ako majetkovej ujmy, ako jedného z predpokladov zodpovednosti odporcu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., považoval súd za potrebné uviesť, že podľa jeho mienky navrhovateľ nepreukázal ani namietaný nesprávny úradný postup odporcu.

Nesprávny úradný postup odporcu mal podľa navrhovateľa spočívať v 1/ oneskorenom zistení neaktuálnosti údajov zahrnutých do Prospektu investície, a tým neplatnosti Prospektu investície a následnom oneskorení zakázania činnosti Družstva, 2/ prijatí nedostatočných opatrení na nápravu protiprávneho stavu po zisteníach v Prerokovaní nedostatkov podľa zápisu zo dňa 24. 08. 2007 a v 3/ prijatí nedostatočných opatrení na nápravu protiprávneho stavu po zistení závažných pochybení obchodníka pri činnosti voči Družstvu.

Pri skúmaní existencie navrhovateľom tvrdeného nesprávneho úradného postupu odporcu súd udáva, že sa stotožnil s tvrdeniami uvedenými odporcom vo vyjadrení k doplneniu žaloby zo dňa 22. 07. 2013, ktoré považoval za relevantné vo veci.

Pokiaľ ide o nesprávny úradný postup, spočívajúci v oneskorenom zistení neaktuálnosti údajov, zahrnutých do Prospektu investície, a tým neplatnosti Prospektu investície a následnom oneskorení zakázania činnosti Družstva, súd udáva, že dohľad V. nad činnosťou Družstva, ako vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt, bol regulovaný zákonom č. 566/2001 Z. z. v obmedzenom, resp. vymedzenom rozsahu, spočívajúcom v kontrole tých povinností uložených vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt zákonom (zverejnenie schváleného Prospektu investície pred začatím verejnej ponuky, plnenie informačných povinností, predloženie na posúdenie oznámenia o verejnej ponuke majetkových hodnôt, dodržiavanie ustanovenia § 126 ods. 5 zákona č. 566/2001 Z. z.). K takým povinnostiam patrila počnúc od 01. 01. 2009 i povinnosť aktualizácie Prospektu investície podľa § 125c

ods. 1, v spojení s § 127 ods. 4 zákona č. 566/2001 Z. z. a počnúc od 01. 06. 2010 povinnosť dodržiavania Prospektu investície podľa § 129 ods. 3 zákona č. 566/2001 Z. z. V prípade nastania novej významnej skutočnosti, vecnej chyby alebo nepresnosti, týkajúcej sa údajov zahrnutých do Prospektu investície, ktorá by mohla ovplyvniť správne hodnotenie majetkových hodnôt, malo Družstvo tieto uviesť v dodatku Prospektu investície. Povinnosť aktualizácie Prospektu investície sa vzťahovala primárne na Družstvo, ktoré malo v takom prípade vypracovať dodatok Prospektu investície a predložiť ho na schválenie V.. Ak štatutárny orgán Družstva nesplnil povinnosť a o nových významných skutočnostiach nepredložil dodatok k Prospektu investície, V. P. T. mohla tieto skutočnosti zistiť až s určitým časovým odstupom, najmä pri plnení zákonom uloženou periodickej informačnej povinnosti Družstva. Nemožno pritom opomenúť, že štatutárny orgán Družstva počas celej doby verejnej ponuky zodpovedal za pravdivosť a úplnosť údajov v Prospekte investície (§ 128 ods. 1 písm. h/ zákona č. 566/2001 Z. z.), pričom schválenie Prospektu investície nemalo za následok aj schválenie Zmluvy o riadení portfólia, ktorá bola zaradená do zoznamu zmlúv, zabezpečujúcich odbyt výrobkov vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt alebo realizáciu poskytovaných služieb, ktoré poskytuje (§ 128 ods. 1 písm. a/ bod 10 zákona č. 566/2001 Z. z.); V. P. T. totiž nemala právomoc vykonávať dohľad nad celkovou činnosťou Družstva. Družstvo až do 15. 04. 2010, kedy požiadalo o preskúmanie postupu obchodníka s cennými papiermi, nesignalizovalo V. P. T. zhoršenie jeho finančnej situácie, príp. nedostatky v činnosti obchodníka s cennými papiermi. Pri výkone dohľadu na mieste samom v dňoch 20. 04. do 06. 05. 2010 V. P. T. zistila zmeny v údajoch v Prospekte investície, ktoré by mohli ovplyvniť hodnotenie majetkových hodnôt, s následkom neaktuálnosti Prospektu investície, nie však jeho neplatnosti (ako sa mylne domnieval navrhovateľ - pozn. súdu), pretože zo žiadnych ustanovení zákona č. 566/2001 Z. z. nevyplýva neplatnosť Prospektu investície pre neaktuálnosť jeho údajov (tá sa vzťahuje len na Prospekt cenných papierov podľa § 123 zákona č. 566/2001 Z. z. - pozn. súdu). V. P. T. vyzvala Družstvo na predloženie žiadosti o schválenie dodatku Prospektu investície. Ako vyplýva z rozhodnutia V. zo dňa 26. 08. 2010, č. OPK-5664/1-5/2010, Družstvo predmetnú žiadosť V. P. T. síce predložilo, táto však neobsahovala všetky náležitosti podľa zákona č. 747/2004 Z. z., pričom rovnaké nedostatky mal aj dodatok Prospektu investície v zmysle zákona č. 566/2001 Z. z., a tieto neboli i napriek viacnásobnému predĺženiu lehoty na doplnenie žiadosti a dodatku odstránené a konanie bolo zastavené. Medzičasom V. iniciovala konanie o uložení sankcie podľa § 144 ods. 4 zákona č. 566/2001 Z. z. za porušenie ustanovení § 129 ods. 3 citovaného zákona, ktoré ukončila vydaním rozhodnutia dňa 30. 05. 2011, č. ODT-10890-4/2010, ktorým zakázala Družstvu predaj majetkových hodnôt. Je teda zrejmé, že V. konala v rámci svojich oprávnení stanovených zákonom a súd v jej postupe nezistil namietaný nesprávny úradný postup.

Pokiaľ ide o nesprávny úradný postup, spočívajúci v prijatí nedostatočných opatrení na nápravu protiprávneho stavu po zisteníach v Prerokovaní nedostatkov podľa zápisu zo dňa 24. 08. 2007, súd uviedol, že predmetom konania je nesprávny úradný postup odporcu, a nie obchodníka s cennými papiermi; preto v priamej príčinnej súvislosti s ním mohla vzniknúť škoda len Družstvu, a nie navrhovateľovi. Navrhovateľ totiž nebol v žiadnom záväzkovom, ani inom vzťahu s obchodníkom s cennými papiermi. Účastníkom takého vzťahu, vzniknutého na základe zmluvy o riadení portfólia bolo len Družstvo, a preto z tohto právneho vzťahu potom vyplývali práva a povinnosti len jeho účastníkom. Ako súd uviedol vyššie, dohľad V. P. T. bol limitovaný zákonom č. 566/2001 Z. z., a preto informácie a podklady, ktoré mala V. zisťovať v rámci predmetu dohľadu podľa § 135 ods. 2 a § 137 ods. 2 zákona č. 747/2004 Z. z. o dohľade, sa vzťahovali výlučne ku konkrétnemu druhu dohliadaného subjektu, v danom prípade Družstvu ako vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt, so zohľadnením jemu zákonom vymedzených povinností. Zákon Družstvu neukladal povinnosti v oblasti obmedzenia a rozloženia rizika, prípadne krytia rizika. V. P. T. na základe údajov o štruktúre majetku Družstva k 31. 12. 2005 a 31. 12. 2006 síce zistila nedostatky v oblasti dodržiavania Prospektu investície, avšak podľa právnej úpravy platnej v danom období roka 2007 nemohla uložiť Družstvu sankciu, pretože povinnosť dodržiavať Prospekt investície sa v tom čase na vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt nevzťahovala. V. P. T., ako štátny orgán, ktorého činnosť je všeobecne regulovaná článkom 2, ods. 2 Ústavy SR, nemohla konať nad rámec, rozsah a spôsob stanovený zákonom, a preto zistené nedostatky a nezrovnalosti v činnosti Družstva prerokovala na stretnutí s členmi štatutárneho orgánu Družstva dňa 24. 08. 2007 a súčasne dala odporúčania na nápravu tohto stavu. V. P. T. v danom období (po 24. 08. 2007) preto nemohla pristúpiť k uloženiu peňažnej sankcie, pozastaviť alebo zakázať predaj majetkových hodnôt za nedodržiavanie Prospektu investície podľa § 144 ods. 4 zákona č. 566/2001 Z. z., ktoré oprávnenia použila pri zistení neaktuálnosti Prospektu investície po 01. 06. 2010.

A napokon pokiaľ ide o nesprávny úradný postup odporcu, spočívajúci v prijatí nedostatočných opatrení na nápravu protiprávneho stavu po zistení závažných pochybení obchodníka s cennými papiermi pri činnosti voči Družstvu, súd mal za to, že ani v tomto smere sa nemožno stotožniť s argumentáciou navrhovateľa, a to v prvom rade pre absenciu priamej príčinnej súvislosti s prípadnou škodou na strane navrhovateľa. Zároveň súd poukazuje na to, že z listinných dôkazov, najmä jednotlivých rozhodnutí V. o uložení pokuty vo výške 500.000,- Sk (rozhodnutie zo dňa 08. 01. 2008, č. OPK 9750/3/2007), vo výške 300.000,- Sk (rozhodnutie zo dňa 20. 08. 2008, č. OPK-9750-5/2007) je zrejmé, že V. P. T. činnosť obchodníka s cennými papiermi sledovala, pričom nebolo jej povinnosťou informovať Družstvo o výsledných zisteniach. Zákon č. 747/2004 Z. z. o dohľade totiž ustanovuje v § 2 ods. 2, že dohľad nad dohliadanými subjektmi je neverejný a konanie pred V. vo veciach dohľadu rovnako neverejné. Preto je účastníkom konania v konaní o uložení pokuty alebo inej sankcie alebo opatrenia na nápravu len dohliadaný subjekt alebo iná osoba, ktorej sa má pokuta, prípadne sankcia uložiť. Navyiac, je súd toho názoru, že vzťahom na záväzkový vzťah medzi obchodníkom s cennými papiermi a Družstvom, založený Zmluvou o riadení portfólia, bolo primárne povinnosťou Družstva, ktoré malo všetky dostupné informácie o činnosti obchodníka, aby zabezpečilo priamu kontrolu plnenia jeho povinností a dohľad nad jeho činnosťou voči Družstvu. V tomto smere potom nemožno zanedbať ani povinnosti samotného navrhovateľa, ktorý sa ako člen Družstva mal aktívne a včas zaujímať o svoje práva a ich výkon voči Družstvu a jeho orgánom v zmysle zásady "práva patria bdelym" a zamedziť tak znehodnoteniu, príp. nevykonalnosti svojich majetkových a iných práv súvisiacich s Družstvom.

Sumarizáciou vyššie uvedeného súd prvého stupňa uzavrel, že navrhovateľ v konaní nepreukázal existenciu predpokladov zodpovednosti odporcu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., na vyvodenie ktorej je potrebné kumulatívne, t. j. súčasné splnenie všetkých zákonom stanovených podmienok, keď nepreukázal vznik škody, namietaného nesprávneho úradného postupu, a tým ani vznik príčinnej súvislosti medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Súd preto posúdil nárok navrhovateľa ako nedôvodný a v celom rozsahu ho zamietol.

Pokiaľ išlo o listinné dôkazy, týkajúce sa vzťahu medzi Družstvom a obchodníkom s cennými papiermi, ktoré založil do súdneho spisu navrhovateľ, súd sa s nimi oboznámil, avšak bližšie ich nevyhodnocoval, nakoľko predmetom konania nebol nesprávny úradný postup odporcu pri výkone dohľadu nad obchodníkom s cennými papiermi.

Pokiaľ sa týka návrhu navrhovateľa zo dňa 10.1.2014 ktorým navrhol, aby sa súd obrátil na Súdny dvor Európskej únie podľa článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, súd prvého stupňa návrh navrhovateľa posúdil aj ako návrh na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a dospel k záveru, že návrh navrhovateľa v tejto časti nie je dôvodný.

V prvom rade má súd za to, že v prejednávanej veci rozhoduje ako súd prvého stupňa, navrhovateľ nežiadal o výklad platnosti právneho aktu Európskej únie, a preto nie je konajúci súd povinný obrátiť sa so žiadosťou na Súdny dvor Európskej únie a iniciovať tak prejudiciálne konanie o nastolených otázkach. Zároveň je súd toho názoru, že nie je ani dôvod na navrhovateľom navrhovaný postup súdu, keďže odpovede na prejudiciálne otázky navrhovateľa nie sú podľa mienky súdu potrebné na rozhodnutie o veci. Predmetom konania vo veci je totiž nárok navrhovateľa na náhradu škody z titulu zodpovednosti štátu za tvrdený nesprávny úradný postup V.. Ten mal okrem iného spočívať aj v zanedbaní dohľadu V. nad činnosťou Družstva, ako vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt, ktorá spadala pod predmet úpravy zákona č. 566/2001 Z. z. Do tohto zákona bola transponovaná smernica Európskeho parlamentu a Rady č. 2003/71/ES zo dňa 04.11.2003 o prospekte, ktorý sa zverejňuje pri verejnej ponuke cenných papierov alebo ich prijatí na obchodovanie, a o zmene a doplnení smernice 2001/34/ES (viď bod 7. zoznamu prebraných právne záväzných aktov EU), ktorá sa týka primárne právnej úpravy vzťahujúcej sa k prospektu, ktorý sa zverejňuje pri verejnej ponuke cenných papierov alebo ich prijatí na obchodovanie. Jej účelom, ktorý je vyjadrený i v článku 1, ods. 1, je zosúladiť požiadavky na vypracovanie, schvaľovanie a zverejňovanie prospektu, ktorý sa zverejňuje pri verejnej ponuke cenných papierov alebo pri ich prijatí na obchodovanie na regulovanom trhu, nachádzajúcom sa alebo pôsobiacom v rámci členského štátu. Na účely tejto smernice sa za cenné papiere pritom považujú prevoditeľné cenné papiere, definované v článku 1 odseku 4 smernice Rady č. 93/22/EHS. z 10.05.1993 o investičných službách v oblasti cenných papierov a patria k nim a/ akcie akciových spoločností a iné cenné papiere, rovnocenné akciám akciových spoločností, b/ dlhopisy alebo iné formy dlhových cenných papierov, ktoré sú obchodovateľné na kapitálovom trhu a c/ všetky

ostatné cenné papiere, s ktorými sa bežne obchoduje a ktoré dávajú právo na nadobudnutie takýchto prevoditeľných cenných papierov prostredníctvom upísania alebo výmeny, alebo ktoré dávajú právo na peňažné vyrovnanie, okrem platobných prostriedkov. Je teda zrejmé, že navrhovateľom označená smernica Európskeho parlamentu a Rady č. 2003/71/ES zo dňa 04.11.2003 sa primárne aplikuje na prospekt zverejňovaný pri verejnej ponuke cenných papierov a ich prijatí na obchodovanie. Zároveň, pri smerniciach ako sekundárnych právnych aktoch Európskej únie platí, že štát je povinný prevziať obsah transpozičného ustanovenia a formulovať ho jasne, presne a transparentne tak, ako je formulovaný obsah samotných preberajúcich článkov smernice. Keďže označená smernica Európskeho parlamentu a Rady 2003/71/ES bola transponovaná do nášho právneho poriadku, do zákona č. 566/2001 Z. z. a týkala sa primárne oblasti právnej úpravy prospektu zverejňovanom pri verejnej ponuke cenných papierov, a nie pri verejnej ponuke majetkových hodnôt, a bola transponovaná v jej súlade, vo vzťahu k prejednávanej veci je irelevantné zaoberať otázkami uvedenými navrhovateľom v návrhu na začatie prejudiciálneho konania. Vzhľadom na tieto skutočnosti súd návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol a rozhodol, že nepožiada Súdny dvor Európskej únie o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie navrhovateľ a napadol ním výrok, ktorým bol zamietnutý návrh o náhradu škody. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti tak, že návrhu vyhovie, alebo aby odvolací súd odvolaním napadnutý druhý výrok rozsudku súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Navrhovateľ namietal, že súd prvého stupňa pri rozhodovaní nezohľadnil, že odporca nepostupoval v súlade s princípom právneho štátu, ktorého súčasťou je aj princíp právnej istoty; základným atribútom je istota subjektov práva, že sa voči nim bude zachovávať právo a teda orgány verejnej moci budú vo vzťahu k nim postupovať v súlade s ústavou a platnými právnymi predpismi, t. j., že ich postup bude zo strany subjektov práva predvídateľný. Spoliehal sa na to, že nedôjde ku škode na jej úkor, pretože vychádzala z garancie odporcu, ako orgánu dohľadu. Podľa zákona, ktorý poveril odporcu dohľadom nad subjektmi, ktoré mali nakladať s jeho investíciou. Navrhovateľ sa spoliehal na riadny výkon dohľadu zo strany odporcu, pretože nemohla predpokladať, že dohľad napríklad nad prospektom investície je podľa odporcu len formálny, resp. že takýto je jeho obsah podľa výkladu odporcu, pretože zákon o dohľade takýmto spôsobom obsah dohľadu nad prospektom investícií, nedefinoval. Postup odporcu bol svojvoľný, resp. arbitrárny v neprospech každého, ktorý sa na odporcu z hľadiska stability a ochrany investície spoliehal.

Uviedol, že odporcov argument, že upozornil družstvo, že odporca vykonáva dohľad nad činnosťou družstva, ako vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt podľa § 135 ods. 1 zák. č. 566/2001 Z.z., ale nie dohľad nad celkovou činnosťou družstva je úplne irelevantný, ak navrhovateľ nemohol o takto zúženom dohľade orgánu dohľadu vedieť. Zákon č. 566/2001 Z. z. nepoužíva rozlíšenie medzi "činnosťou" a "celkovou činnosťou" dohliadaného subjektu, pričom takéto rozlíšenie neobsahovalo ani ustanovenie § 135 ods. 1 tohto zákona ani v čase, keď odporca schválil projekt investície (2002) a družstvo sa stalo dohliadaným subjektom ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt. Uviedol, že predmetom dohľadu V. P. T. nad dohliadanými subjektmi uvedenými v odseku 1 je zisťovanie a vyhodnocovanie informácií a podkladov o skutočnostiach, ktoré sa týkajú dohliadaných subjektov a ich činností. Predmet dohľadu v uvedenom zmysle - t. j. ohľadne činnosti družstva, ako vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt nebol nemenný a navrhovateľ sa odôvodnene spoliehal, že v rámci dohľadu bude odporca dohliadať na dodržiavanie podmienok ustanovených povoleniami podľa zákona č. 566/2001 Z.z. a dodržiavanie tohto zákona a osobitných zákonov v rozsahu z nich vyplývajúceho. Nie je teda pravda, že neexistuje príčinná súvislosť medzi škodou navrhovateľa a porušením zákonných povinností odporcom, spočívajúce v nesprávnom výkone dohľadu, ktorým bol porušený zákon č. 566/2001 Z.z. Súd tým, že zamietol návrh navrhovateľa odobril výklad zákona č. 566/2001 Z.z., ktorý úplne popiera zmysel právnej úpravy dohľadu. Svojim výkladom súd umožňuje, aby došlo aj v budúcnosti k porušeniu zákona na úkor občanov. Navrhovateľka mala za to, že V. minimálne od roku 2007 zanedbávala svoje povinnosti pri výkone dohľadu nad družstvom aj obchodníkom s cennými papiermi. Uviedla, že povinnosťou V. podľa § 137 ods. 2 ZCP je a bolo zisťovanie a vyhodnocovanie informácií a podkladov o skutočnostiach, ktoré sa týkajú dohliadaných subjektov a ich činností, pričom podľa § 135 ods. 1 ZCP, ktorý platí v tomto znení už od 1.5.2007, družstvo ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových, ako aj obchodných o hodnôt, patrili a patria k povinne dohliadaným subjektom zo strany V.. Poukázala na skutkovo a právne totožné konanie vedené na súde prvého stupňa pod sp. zn. 7C/206/2011, kde bolo preukázané z výpovede svedka S.. O. J. A., že V. už v roku 2007 pri kontrole družstva zistila, že družstvo má z hľadiska rizikovosti portfólia nedostatočne

rozložené portfólio, ktoré bolo tvorené zmenkou jedného emitenta a to spoločnosti CI Holding, a.s., ktorý v tom čase akcionársky vlastnil obchodníka, t.j. že družstvo malo všetky peňažné prostriedky získané od navrhovateľov investované v subjekte personálne a majetkovo prepojenom s obchodníkom a družstvom. V konaní 7C/206/2011 sa ďalej zistilo, že V. po takomto vážnom zistení o rizikovitosti portfólia družstva sa uspokojila s takou nápravou stavu, že toto portfólio bolo následne po tomto vytknutí zo strany V. rozložené namiesto jednej do troch zmieniek a to zmieniek vystavených spoločnosťou CI Holding, a.s., CI Reality s.r.o. a Global production, s. r. o., pričom posledné dve spoločnosti boli opäť 100 % dcérskymi spoločnosťami CI Holding a. s. a vo všetkých troch spoločnostiach bol, či už členom predstavenstva, alebo konateľom S. K. Č., vtedajší predseda predstavenstva obchodníka, t. j. V. naďalej akceptovala stav, že celé portfólio družstva je rozložené a investované do prepojených subjektov s CI Holding a.s. a obchodníkom. Ani po vydaní tohto rozhodnutia V., okrem udelenej pokuty vo výške 10.000,- eur, V. nevyužila kompetencie v zmysle ZCP a neprijala žiadne významnejšie opatrenia, ako napr. predbežne, alebo celkom zakázať činnosť obchodníkovi, alebo družstvu, resp. zrušiť povolenie na činnosť obchodníkovi, alebo napr. udeliť peňažné sankcie priamo členom predstavenstva družstva, alebo obchodníka družstva. V. umožnila ďalšiu činnosť družstva aj obchodníka čo vyústilo v roku 2010 do nedostupnosti navrhovateľky vložených prostriedkov do družstva.

V. s rozhodnutím zo dňa 30.5.2011 pod č. Odt-10890-4/2010 zakázala družstvu predaj majetkových hodnôt (ďalej len rozhodnutie o zákaze činnosti) z dôvodu neaktuálnosti prospektu vzhľadom k tomu, že sa zmenili skutočnosti v ňom uvedené, pričom z výpočtu uvedených nedostatkov prospektu družstva uvedených v rozhodnutí o zákaze činnosti je nepochybné, že prospekt bol neaktuálny v základných, ale aj z pohľadu investorov, vrátane navrhovateľa rozhodujúcich skutočnostiach pričom skutočnosti v ňom uvedené nie sú úplné a pravdivé. Navrhovateľ zároveň uviedol, že družstvo svojim konaním porušovalo ustanovenie § 129 ods. 3 v spojení s ustanovením § 128 ods. 1 písm. b), c) a h) a ustanovenie § 125 c) odsek 1, v spojení s ustanovením § 127 ods. 4 zákona OCP od roku 31.12.2006, avšak V. voči družstvu úradne zasiahla až v máji roku 2011 a to vydaním rozhodnutia o zákaze činnosti. Navrhovateľ tiež poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky 29Cdo/4968/2009, ktorý podľa neho je úplne aplikovateľný aj na Slovenské právne pomery a ktorý judikoval, že existujúce konkurzné konanie samo o sebe nevylučuje možnosť podať veriteľom, ktorý si prihlásili svoju pohľadávku do konkurzu, žalobu o náhradu škody proti štátu a nerobí žalobu predčasnou, pretože súd má v konaní o náhradu škody povinnosť skúmať či aktuálny stav konkurzného konania objektívne vylučuje možnosť uspokojenia navrhovateľa, ako veriteľa v konkurznom konaní, a ak áno v akom rozsahu, pričom pri tomto vyhodnotení súd nemá čakať až na konečné rozvrhové uznesenie konkurzného súdu, ale je povinný zohľadniť už napr. správy ustanoveného správcu konkurznej podstaty o stave daného konkurzu. Uviedol, že pokiaľ by sa pripustil názor, že prebiehajúce konkurzné konanie vylučuje podanie občianskoprávnej, či inej žaloby o náhradu škody, potom by zákon o konkurze a reštrukturalizácii fakticky suspendoval Občiansky zákonník, Zákon o zodpovednosti za škodu, ako i zákon č. 300/2005 Z.z., Trestný zákon v platnom znení a to až do doby právoplatného skončenia konkurzného konania, čo by mohlo trvať i niekoľko rokov. Takýto záver je neprijateľný. Navrhovateľ poukázal na skutkovo a právne totožné konanie vedené na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 7C/194/2011 kde bol navrhnutý výsluch J. R. K., ktorý je ustanoveným správcou konkurznej podstaty družstva a výsluchom správcu bolo zistené, že 90% z objemu prihlásených pohľadávok je stále popretých. Súčasný stav konkurzu neposkytuje pre navrhovateľku možnosť uspokojiť sa z výťažku konkurzu v rozsahu, v akom si uplatnila svoju pohľadávku.

Zároveň navrhovateľ uviedol, že zo zápisnice o pojednávaní pred prvostupňovým súdom vyplýva, že listinné dôkazy vyžiadané prvostupňovým súdom neboli riadne vykonané spôsobom ustanoveným v § 129 ods. 1 O.s.p., keď v zápisniciach nie je uvedené, že boli prečítané určité presne označené listiny, alebo ich presne označené časti. V tejto súvislosti poukázala, na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Mcd011/2010 zo dňa 31. januára 2012.

K odvolaniu navrhovateľa sa písomne vyjadril odporca, ktorý navrhol, aby odvolací súd zamietol podané odvolanie navrhovateľa a aby rozsudok súdu prvého stupňa, konkrétne druhý výrok rozsudku súdu prvého stupňa, ako vecne a právne správny potvrdil.

Odporca uviedol, že súd prvého stupňa vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie za účelom zistenia skutkového stavu, riadne zabezpečil dôkazné listiny, keď mal k dispozícii 11 právoplatných rozhodnutí, vydaných odporcom a následne dospel k správne a riadne odôvodnenému rozhodnutiu v predmetnej

veci. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR IV ÚS 115/03, III ÚS 209/04, I ÚS 241/07, ako aj na uznesenie NS SR 4Cdo/58/2012. Uviedol, že navrhovateľ nevyužil všetky možnosti na vymoženie svojho nároku, keď nepodal návrh proti členom predstavenstva, ani členom kontrolnej komisie podielového družstva slovenské investície, ktorí boli zodpovední v zmysle obchodného zákonníka aj Stanov družstva PDSI za riadenie družstva a tiež za hospodárenie, nakladanie s majetkom družstva, pričom si ihneď uplatnil nárok na náhradu škody od odporcu.

Pokiaľ navrhovateľ tvrdil, že odporca nepostupoval v súlade s princípom právneho štátu, odporca uviedol, že je vylúčený extenzívny výklad ústavných princípov, vyplývajúcich z článku 2 ods. 2 Ústavy SR, pričom zastával stanovisko, že postupoval v súlade s Ústavou SR a s platnými právnymi predpismi. Odporca nebol nečinný, ani nespôsobil žiadne zbytočné prieťahy pri svojom postupe voči družstvu PDSI, ako aj obchodníkovi CI, dodržiaval zákonné pravidlá zakotvené ustanoveniami zákona o dohľade a ZoCP. Uviedol, že navrhovateľovi muselo byť známe, že s jeho investíciou je spojené aj riziko a doterajší alebo propagovaný výnos nie je zárukou budúcich výnosov.

Pokiaľ sa týka odvolania, v ktorom navrhovateľ tvrdil, že odporca údajne zanedbal povinnosti pri dohľade nad družstvom PDSI a nad obchodníkom CI odporca uviedol, že pre právnu irelevantnosť dokazovania o údajnom nesprávnom úradnom postupe odporcu nad obchodníkom CI nepovažuje za potrebné opätovne sa vyjadrovať k tvrdeniam navrhovateľa, uvádzaných v jeho odvolaní, následne odporca poukázal na svoje písomné vyjadrenia v priebehu prvostupňového konania. Zdôraznil, že odporca môže, i vzhľadom na článok II ods. 2 a 3 Ústavy SR a článku 2 a 3 Listiny základných práv a slobôd, ukladať sankcie dohliadanému subjektu len za také porušenie a neplnenie povinností, ktoré sú dohliadanému subjektu uložené zákonom a ktoré zároveň patria do pôsobností a kompetencií orgánu dohľadu. Odporca zároveň zdôraznil, že až od 1. 6. 2010 boli povinnosti vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt rozšírené tak, že družstvo PDSI ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt malo zákonom uloženú aj povinnosť dodržiavať schválený Prospekt investície. Až odvtedy mohol odporca dohliadať, či družstvo, ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt, dodržiava schválený projekt investície, teda, či si plní povinnosť uloženú zákonom. Tiež nešlo o také rozhodnutie odporcu (udelenie povolenia), ktorým by odporca určil alebo stanovil vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt nejaké podmienky. Povinnosť aktualizovať prospekt investície bola stanovená vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt až od 1. 1. 2009 na základe novelizovaného ustanovenia § 127 ods. 4 Z. o. CP, v znení zákona číslo 558/2008 Z. z. Počas celej doby od vyhlásenia verejnej ponuky majetkových hodnôt štatutárny zástupca vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt nepretržite zodpovedal investorom za pravdivosť a úplnosť údajov v prospekte investície v zmysle § 128 ods. 1 písm. h/ Z. o. CP. Odporca zároveň poukázal na ustanovenie § 135 ods. 1 Z. o. CP, kde sú vymenované viaceré druhy subjektov, pričom na tieto subjekty a ich činnosti sa nevzťahuje rovnaká zákonná regulácia podľa Z. o. CP. Informačné podklady, ktoré má odporca zisťovať v rámci predmetu dohľadu podľa § 135 ods. 2 a § 137 ods. 2 Z. o. CP, sa vždy vzťahujú výlučne ku konkrétnemu druhu dohliadaného subjektu, so zohľadnením jeho zákonom uložených povinností. Iná interpretácia ustanovení § 135 ods. 2, § 137 ods. 2 Z. o. CP by kolidovala s ustanoveniami článku II ods. 3 Ústavy SR a článku II ods. 3 Ústavy SR a článku II ods. 3 Listiny základných práv a slobôd. Teda žiaden zákon neukladal vyhlasovateľom verejnej ponuky majetkových hodnôt - ani družstvu PDSI žiadne povinnosti v oblasti obmedzenia a rozloženia rizík, ani krytia rizík, na rozdiel od iných dohliadaných subjektov, napríklad správcovských spoločností, pre kolektívne investovanie a niektorých ďalších dohliadaných subjektov, a preto údajné povinnosti družstva nemohol odporca kontrolovať. Vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt mal iba jednu informačnú povinnosť podľa § 129 ods. 1, písm. b/ Z. o. CP, ktorá spočívala v tom, že zverejnené alebo hromadne používané oznámenie o verejnej ponuke majetkových hodnôt muselo obsahovať taktiež upozornenie z ktorého vyplývalo, že s touto investíciou je spojené aj riziko a doterajší alebo propagovaný výnos nie je zárukou budúcich výnosov.

Odporca mal za to, že za činnosť družstva v mene družstva PDSI koná predstavenstvo družstva, ako štatutárny a výkonný orgán družstva, ktorý riadi činnosť družstva rozhoduje o všetkých záležitostiach družstva, pokiaľ nie sú zákonom, stanovami a rozhodnutím členskej schôdze vyhradené inému orgánu družstva. To znamená, že za dodržiavanie prospektu investície družstva PDSI bolo zodpovedné predstavenstvo PDSI, ako štatutárny orgán, a to bez ohľadu na fakt, či vyhlasovateľovi verejnej ponuky táto povinnosť bola alebo nebola osobitne uložená v ZOCP. Odporca mohol kontrolovať len to, či si družstvo PDSI plní informačné povinnosti podľa bývalých ustanovení § 126 - 130 ZOCP o verejných ponukách majetkových hodnôt, a to, či informácie zverejňované družstvom PDSI obsahujú

náležitosti predpísané bývalým ustanovením § 129 Z. o. CP a či družstvo ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt zverejňuje finančné správy v zmysle bývalého ustanovenia § 130 Z. o. CP. Odporca nebol, a ani nie je, príslušný potvrdzovať správnosť finančných ukazovateľov družstva. Na túto činnosť sú oprávnené iné subjekty a to audítori.

Pokiaľ navrhovateľ v súvislosti s popieraním reálnej predčasnosti žalobného návrhu poukázal na rozsudok NS ČR 29Cdo/4968/2009, zo dňa 11. 4. 2012 pričom tvrdil, že existujúce konkurzné konanie samo o sebe nevylučuje možnosť podať veriteľom, ktorí si prihlásili svoje pohľadávky do konkurzu žalobu o náhradu škody proti štátu a nerobí žalobu predčasnou, toto tvrdenie navrhovateľa považoval odporca za zavádzajúce a nezodpovedajúce skutočnosti. Uviedol, že citovaný rozsudok Najvyššieho súdu ČR totiž primárne rieši problematiku zodpovednosti iných subjektov ako štátu a iba sekundárne sa zaoberá zodpovednosťou za škodu, spôsobenú orgánom verejnej moci. Mal za to, že nie je možné zmiešať posúdenie otázky vzniku škody pri zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci s otázkou zodpovednostných nárokov osôb uvedených v § 3 ods. 2 zákona ZKV, teda českého zákona číslo 328/1991 Sb o konkurzu a vyrovnání ve znění pozdějších předpisů. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR z ktorého vyplýva, že aj zo súdneho rozsudku zverejneného v Zbierke pod číslom R 48/2011, rozsudok 25Cdo/2601/2010 vyplýva, že v prípade prebiehajúceho konkurzu na majetok dlžníka sa posúdenie nevymáhateľnosti pohľadávky poškodeného, ako predpokladu vzniku škody spôsobenej štátom, odvíja odo dňa, keď poškodený dostal plnenie na základe právoplatného rozvrhového uznesenia súdu bez ohľadu na to, že doposiaľ nebolo vydané rozhodnutie o zrušení konkurzu. V predmetom rozsudku Najvyššieho súdu ČR sa navrhovatelia domáhali proti členom štatutárneho orgánu nemenovanej obchodnej spoločnosti a teda nie proti štátu, náhrady škody lebo členovia štatutárneho orgánu si oneskorene splnili povinnosť podať návrh na vyhlásenie konkurzu na majetok danej obchodnej spoločnosti. Odporca zároveň uviedol, že zodpovednosť členov štatutárneho orgánu je všeobecnou občianskoprávnou zodpovednosťou za škodu, a je založená na prezumpcii zavinenia s možnosťou týchto osôb zbaviť sa tejto zodpovednosti.

Navrhovateľovi však doposiaľ nevznikla žiadna škoda, a teda chýba tu základný predpoklad zodpovednosti štátu za škodu, pričom nemožno ani odhadnúť, v akej výške navrhovateľovi škoda a kedy v budúcnosti eventuálne táto škoda vznikne, pretože jej vznik a výška závisí od výsledku konkurzného konania družstva PDSI. Ak pohľadávka konkurzu družstva nebude uspokojená v rámci konkurzu družstva, až vtedy môže navrhovateľovi vzniknúť škoda. Skutočnou škodou by mohla byť iba ujma, spočívajúca v neuspokojenej pohľadávke navrhovateľa voči dlžníkovi, teda voči družstvu PDSI. Táto škoda nevzniká v okamihu splatnosti pohľadávky, ani v okamihu omeškania dlžníka - teda družstva PDSI, ale mohla by vzniknúť až okamihom, keď sa právo veriteľa, teda navrhovateľa, na plnenie voči dlžníkovi stalo fakticky nevymáhateľným.

Zároveň odporca poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 165/2012-45 (bod 36 odôvodnenia nálezu), v ktorom Ústavný súd judikoval, že „kým žalobca má pohľadávku na vydanie bezdôvodného obohatenia voči tomu, kto ho získal, resp., kým nepreukázal bezúspešné domáhanie sa vydania tohto obohatenia (ak táto bezúspešnosť nebola ním zavinená), nie je daný základný predpoklad zodpovednosti štátu za škodu, podľa zákona číslo 58/1969 Zb., od 1. 7. 2004 v zmysle zákona číslo 514/2003 Z. z., v znení neskorších predpisov.

Odporca zároveň poukázal na tú skutočnosť, že v konkurze na majetok družstva PDSI (konkurzné konanie sp. zn. 3K/95/2010), nemajú veritelia ani len zistené pohľadávky, pričom samotný správca konkurznej podstaty konštatoval v predmetnom konaní, že účtovníctvo úpadcu PDSI je v katastrofálnom stave, bolo vedené len do júla 2010, účtovné doklady sú v neporiadku, resp. mnohé z nich chýbajú, pohľadávky neboli popreté z dôvodu, že by boli nedostatočne zdokladované, ale v dôsledku veľmi podozrivého hospodárenia úpadcu v období pred konkurzom, a zlého stavu účtovníctva a tým spojenej nemožnosti jednoznačne preveriť skutočnú existenciu uplatnených pohľadávok.

Odporca mal za to, že navrhovateľ (veriteľ), nepreukázal, že mu vznikla škoda spôsobená štátom - odporcom, pretože navrhovateľ má vymáhateľnú pohľadávku voči družstvu PDSI ako aj voči orgánom družstva PDSI a jeho žaloba je jednoznačne predčasná.

K námietke navrhovateľa, že listinné dôkazy neboli riadne vykonané spôsobom, upraveným v ust. § 129 ods. 1 O. s. p. odporca uviedol, že zo zápisnice z pojednávania z 29. 1. 2014 str. 7 jednoznačne

vyplýva, že k oboznámenému právna zástupkyňa navrhovateľa a splnomocnená zástupkyňa odporcu zhodne udávajú, že obsah oboznámených listinných dôkazov a vyjadrení je im známy, nakoľko ich majú k dispozícii, nie je potrebné detailne ich oboznamovať čítaním. V tejto súvislosti odporca poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Obo/283/2006, ako aj na ust. § 121 O. s. p. v zmysle ktorého netreba dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe súdu z jeho činnosti. Uviedol, že na Okresnom súde Bratislava I sa vedú voči odporcovi stovky sporov na rovnakom skutkovom a právnom základe, pričom vo všetkých sporoch je právnym zástupcom navrhovateľov, ktorí sú veriteľmi družstva PDSI, Advokátska kancelária FUTEJ & Partners, s. r. o. Navrhovateľ tendenčne zamlčiava tú časť judikatúry NS SR, podľa ktorej nevyhnutným kumulatívnym predpokladom pre nedostatok je aj to, že „ani z nich (zo zápisníc), že sudca oboznámil ich obsah.“ Je zrejmé, že zo zápisníc súdu prvého stupňa jasne vyplýva, že súd oboznámil a vykonal jednotlivé listinné dôkazy nachádzajúce sa v súdnom spise.

Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p.), preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Podľa § 219 O. s. p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že navrhovateľ v tomto konaní nepreukázal vznik škody, nepreukázal ani nesprávny úradný postup odporcu v oneskorenom zistení neaktuálnych údajov, zahrnutých do Prospektu investície. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že v konaní nebol preukázaný nesprávny úradný postup zo strany V. P. T. pri vykonávaní dohľadu nad činnosťou družstva. Je nesporným, že V. bola povinná vykonávať dohľad nad činnosťou družstva, ako vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt, avšak je potrebné uviesť, že bol v tomto konaní sporný rozsah takéhoto dohľadu. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa poukazuje na tú skutočnosť, že od účinnosti novelizovaného ust. § 129 ods. 3 zákona číslo 566/2001 Z. z. (novela zákona číslo 566/2001 Z. z., vykonávaná zákonom číslo 129/2010 Z. z.), teda až do 1.6.2010, boli povinnosti vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt rozšírené tak, že družstvo, ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt, malo zákonom uloženú povinnosť dodržiavať schválený Prospekt investície. Teda až od 1. 6. 2010 mohla V. dohliadať, či družstvo dodržiava schválený Prospekt investície. Povinnosť aktualizovať Prospekt investície v zmysle § 125c ods. 1 písm. f/, v spojení s ust. § 127 ods. 4 zákona číslo 566/2001 Z. z., bola vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt stanovená až od 1. 1. 2009, a to na základe novelizovaného ust. § 127 ods. 4 zákona číslo 566/2001 Z. z. (novela zákona číslo 566/2001 Z. z., vykonaná zákonom č. 558/2008 Z. z.). Počas celej doby od vyhlásenia verejnej ponuky majetkových hodnôt zodpovedal investorom za pravdivosť a úplnosť údajov v prospekte investície štatutárny zástupca vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt (§ 128 ods. 1 písm. h/ zákona číslo 566/2001 Z. z.), pričom pokiaľ ide o rizikovosť portfólia, zákon číslo 566/2001 Z. z. neukladal vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt, a teda ani družstvu, žiadne povinnosti v oblasti rozloženia rizík, na rozdiel od dohliadaných subjektov (išlo napríklad o správčovské spoločnosti pre kolektívne investovanie a iné). Preto tieto neexistujúce povinnosti družstva nemohla V. P. T. kontrolovať. V. nevykonávala dohľad na finančnými ukazovateľmi družstva, mohla podľa platnej právnej úpravy kontrolovať len to, či družstvo plní informačné povinnosti v zmysle § 126 - § 130 zákona číslo 566/2001 Z. z. Odvolací súd zdôrazňuje tú skutočnosť, že navrhovateľ si musel byť vedomý toho, že s jeho investíciou je spojené riziko a že doterajší alebo propagovaný výnos nie je zárukou budúcich výnosov (§ 129 ods. 1 písm. b/ zákona číslo 566/2001 Z. z. v znení platnom do 21. 7. 2013, § 126 - § 130 boli zo zákona č. 566/2001 Z. z. vypustené novelou, vykonanou zákonom číslo 206/2013 Z. z., účinným dňa 22. 7. 2013). Ak si týchto skutočností navrhovateľ nebol vedomý, nemožno to pričítať na ťarchu V. P. T., v zmysle zásady podľa ktorej neznalosť zákona neospravedlňuje. To isté platí aj pokiaľ ide o argumentáciu navrhovateľa, že o rozsahu dohľadu V. nad činnosťou družstva nemal vedomosť. Vzhľadom na vyššie uvedené je potrebné konštatovať, že v predmetnom konaní nebol preukázaný základný predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom štátu v zmysle § 9 zákona číslo 514/2003 Z. z., ktorým je nesprávny úrad štátu, zastúpeného V.I. P. T..

Pokiaľ ide o rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 29Cdo/4968/2009, na ktorý v odvolaní poukazoval navrhovateľ, odvolací súd v tomto smere poukazuje na podrobnú argumentáciu odporcu, s ktorou sa stotožňuje.

Na zdôraznenie správnosti odvolací súd uvádza, že miera možného uspokojenia veriteľov dlžníka môže byť objasnená už pri vydaní čiastočného rozvrhu, prípadne pri právoplatnom schválení konečnej správy a ak z nej bude zrejmé, že dosiahnutý výťažok z peňaženia konkurznej podstaty nebude stačiť ani na plné uspokojenie pohľadávok s tým, že nezaistení veritelia druhej triedy neobdržia pri rozvrhu v podstate nič. Teda z rozsudku Najvyššieho súdu ČR nevyplýva záver, že návrh o náhradu škody proti štátu možno podať v ktoromkoľvek štádiu konkurzného konania. Predpokladom vzniku štátu za škodu je nedobytnosť pohľadávky poškodeného v tom zmysle, že je zrejmé, že poškodený neobdrží v konkurznom konaní žiadnu sumu. V akej výške vznikla veriteľovi škoda možno zistiť už skôr, než pri rozvrhu, a to napríklad pri vydaní čiastočného rozvrhu alebo pri právoplatnom schválení konečnej správy. V predmetnej veci v konkurznom konaní, vyhlásenom na majetok družstva, nedošlo k speňažovaniu majetku z podstaty, preto správca konkurznej podstaty doteraz nemohol podať konečnú správu o speňažovaní majetku z podstaty a vzhľadom na to, nemohlo dôjsť ani k čiastočnému rozvrhu. Za tohto stavu otázka nedobytnosti pohľadávky nie je vyriešená, a teda nie je zrejmé, že rámci konkurzného konania navrhovateľ nedostane nič a vzhľadom na to nemožno ustáliť ani výšku škody.

K ďalšej námietke na navrhovateľa, týkajúcej sa procesného pochybenia súdu prvého stupňa v tom zmysle, že súd prvého stupňa na pojednávaní nevykonal riadne, v zákonom stanovenom rozsahu, dokazovanie listinnými dôkazmi, odvolací súd uvádza, že z obsahu zápisnice zo dňa 26. 2. 2014 vyplýva, že účastníci boli súdom riadne oboznámení s obsahom predložených listinných dôkazov, pričom sami účastníci na predmetnom pojednávaní zhodne vyhlásili, že obsah všetkých listinných dôkazov, ktoré sú založené v spise sú im známe (viď č. I. 144). Tak právna zástupkyňa navrhovateľa, ako aj zástupkyňa odporcu uviedli, že so všetkými vyjadreniami druhej strany, ktoré sa nachádzajú v predmetnom spise, ako aj s listinami, ktoré boli v priebehu pojednávania doručené súdu sú oboznámené, pretože ide o vyjadrenia, ktoré sú skutkovo a právne totožné s inými vecami, vedenými v súdnom oddelení, a preto uviedli, že nie je potrebné, aby súd prítomných s obsahom týchto všetkých vyjadrení oboznamoval. Obe prítomné zástupkyne uviedli, že nežiadajú poskytnutie lehoty za účelom oboznámenia sa s vyjadreniami listinnými dôkazmi, predloženými v priebehu pojednávania, pričom právna zástupkyňa navrhovateľa uviedla, že nemá žiadne ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania v predmetnej veci. Preto podľa odvolacieho súdu odvolacia námietka navrhovateľa v tejto veci neobstojí.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti, ktorou bol zamietnutý návrh o náhradu škody, považuje na vecne správny, a preto ho aj v tejto časti s poukazom na ust. § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

Výrok, ktorým súd rozhodol, že nepožiadá súdny dvor Európskej únie o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol, nebol napadnutý odvolaním a nadobudol právoplatnosť.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 142 ods. 1, v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. a ich náhradu úspešnému odporcovi nepriznal, pretože mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Napadnutým uznesením zo dňa 29. 4. 2010 č. k. 25C/208/2011-199 súd prvého stupňa uložil navrhovateľovi povinnosť zaplatiť v lehote 10 dní od doručenia tohto uznesenia súdny poplatok za podané odvolanie vo výške 20,- eur podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, v spojení s § 6 ods. 2 veta druhá zákona číslo 71/1992 Zb.

Proti tomuto uzneseniu v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie navrhovateľ a žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a konanie o vyrúbení súdneho poplatku zastavil. Navrhovateľ uviedol, že s poukazom na ust. § 18ca, Zákona o súdnych poplatkoch, účinného do 30. 9. 2012, nie je povinný takýto poplatok zaplatiť. Navrhovateľ namietal uloženie povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie vzhľadom na to, že predmetom konania je nárok navrhovateľa na náhradu škody proti SR, zastúpenej V. P. T., podľa § 9 zákona č. 514/2003 Z. z., ktoré začalo do 30. 9. 2012 a na ktoré sa s poukazom na § 18 ca, Zákona o súdnych poplatkoch, vzťahuje neobmedzené vecné obmedzenie

od platenia súdneho poplatku ex lege, ktoré sa týka všetkých položiek Sadzobníka zákona o súdnych poplatkoch. Mal za to, že uvedené vecné oslobodenie tohto konania od platenia súdneho poplatku sa vzťahuje na celé konanie a smeruje k vecnému oslobodeniu od platenia akýchkoľvek súdnych poplatkov. Zároveň poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave pod sp. zn. 4Co/128/2014-310 v skutkovo a právne totožnom prípade, v ktorom odvolací súd konštatoval, že vecné oslobodenie podľa § 4 ods. 1 písm. k/ zákona o súdnych poplatkoch sa vzťahuje na celé konanie, teda aj na podanie odvolania.

Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 O. s. p. preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa s poukazom na ust. § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Položka 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona číslo 71/1992 Zb. bola do Sadzobníka vložená novelou zákona číslo 71/1992 Zb, vykonanou zákonom číslo 286/2012 Z. z. ktorý nadobudol účinnosť 1. 10. 2012. Súčasne bol touto novelou do zákona číslo 71/1992 Zb. vložený § 18ca, podľa ktorého z úkonov navrhnutých alebo za konania začatých do 30. 9. 2012, sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. 9. 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. 9. 2012. Konanie o náhradu škody podľa zákona číslo 514/20013 Z. z. nebolo do 30. 9. 2012 uvedené v Sadzobníku súdnych poplatkov. Napriek tomu je navrhovateľ povinný zaplatiť poplatok za odvolanie. Odvolací súd poukazuje na ust. § 6 ods. 2, prvá veta zákona číslo 71/1992 Zb. v zmysle ktorého, ak aj sadzba poplatku stanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. To znamená, že navrhovateľ by nebol povinný zaplatiť poplatok za odvolanie iba v prípade, ak by odvolanie podal pred 30. 9. 2012. Odvolanie však navrhovateľ podal dňa 30. 6. 2014. Odvolacie konanie sa teda začalo za účinnosti zákona číslo 71/1992 Zb., v znení zákona číslo 286/2012 Z. z., a preto je navrhovateľ povinný zaplatiť poplatok za odvolanie v zmysle položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov vo výške 20,- eur. Zákomom číslo 286/2012 Z. z. bolo zo zákona číslo 71/1992 Zb. vypustené ust. § 4 ods. 1 písm. k/, podľa ktorého bolo konanie vo veciach náhrady škody, spôsobené nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci, alebo jeho nesprávnym úradným postupom oslobodené od súdnych poplatkov. Znamená to, že toto konanie nie je od 1. 10. 2012 oslobodené od súdnych poplatkov.

Z týchto dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správne potvrdil.

Toto rozhodnutie bolo odvolacím senátom prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.